

havde Jytte gjort Udflugter omkring i Bjergene, hvad der havde oplivet hende meget. Men fra den samme Dag hun satte Foden paa hjemlig Grund, havde Jorden brændt under hende. Rygtet om, at Torben Dihmer havde besøgt dem i Italien, var naaet til København før dem, og alle Familjens Bekendte syntes at føle sig personlig krænket, fordi hun ikke havde forlovet sig med ham.

Det var den samme Hvisken og Tisken, de samme nærgaaende Øjne og uforskammede Smil, som havde mødt hende nogle Gange før i hendes Liv -- bare meget værre. Selv de af hendes Veninder, der var bleven skilt et Par Gange, stirrede paa hende med himmelfaldne Miner. Aldrig havde hun følt sig saa ene og uforstaaet.

Men nu var hun flygtet og aandede befriet. I en lysegraa Rejsedragt med Gamasjestøvler og slørombunden Hat stod hun bøjet over Rælingens Fletværk og saae interesseret paa den halvtamme Maagesværm, der fulgte Skibet og blev fodret af Passagererne. Moderen sad paa Bænken ved Siden af og var falden i Tanker.

Henne paa Dækket gik en af deres Bekendte, der længe havde luret paa Lejlighed til at gøre sig bemærket af dem. Det var en yngre, blond Herre, ganske køn men meget lapset klædt. Haaret var langt i Nakken, og fortil var det arrangeret efter